

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **AR CARS s.r.o.**
sídlem Třanovice 93, 739 53 Třanovice
zastoupený daňovým poradcem TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář,
s.r.o.
sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2022, č. j. 33595/22/5300-21443-712603,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou soudu dne 21. 11. 2022 se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje

Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“), dodatečné platební výměry ze dne 29. 9. 2021,

- 1) č. j. 3544782/21/3207-51522-803447, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období říjen roku 2015 ve výši 31 500 Kč a současně vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 6 300 Kč,
 - 2) č. j. 3544800/21/3207-51522-803447, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období listopad roku 2015 ve výši 31 500 Kč a současně vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 6 300 Kč,
 - 3) č. j. 3544851/21/3207-51522-803447, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období prosinec roku 2015 ve výši 31 500 Kč a současně vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 6 300 Kč,
 - 4) č. j. 3544860/21/3207-51522-803447, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období únor roku 2016 ve výši 6 300 Kč a současně vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 12 600 Kč,
 - 5) č. j. 3544869/21/3207-51522-803447, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období březen roku 2016 ve výši 31 500 Kč a současně vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 6 300 Kč,
 - 6) č. j. 3544876/21/3207-51522-803447, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období duben roku 2016 ve výši 241 500 Kč a současně vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 48 300 Kč,
 - 7) č. j. 3544941/21/3207-51522-803447, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období květen roku 2016 ve výši 31 500 Kč a současně vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 6 300 Kč,
 - 8) č. j. 3544950/21/3207-51522-803447, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období červen roku 2016 ve výši 283 500 Kč a současně vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 56 700 Kč.
2. Správce daně odepřel žalobci nadměrný odpočet za zdaňovací období duben 2016 a červen 2016 za reklamní služby přijaté od společnosti COMPLEX Development solutions SE (dále jen „Complex“), neboť tyto služby měly být poskytnuty v rámci řetězce společností zasaženým podvodem na DPH, o čemž žalobce věděl nebo vědět měl.
3. Správce daně zároveň nepřiznal žalobci nárok na odpočet za zdaňovací období říjen 2015 až prosinec 2015 a únor 2016 až červen 2016 za reklamní služby přijaté od společnosti PMT Holding s.r.o. Podle správce daně i žalovaného žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal rozsah přijatých plnění, avšak tyto závěry nebyly předmětem odvolací ani žalobní argumentace.

II. Žalobní body

4. Žalobce namítl, že žalovanému se nepodařilo postavit najisto, že by v řetězci dodavatelů byl spáchán podvod na dani tak, jak jej chápe recentní judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). Dle žalobce se žalovaný pouze snaží neuhrazenou, nýbrž přiznanou daň identifikovat jako chybějící daň v podvodném řetězci, ačkoliv žalobce vůbec nebyl článkem tohoto řetězce a jím přijaté plnění s údajně podvodným plněním vůbec nesouviselo. Žalobce nečerpal žádnou výhodu díky navýšenému odpočtu, neboť daň, kterou nárokoval, řádně dodavateli zaplatil. Bez zjištění existence výhody plynoucí z podvodu nelze dostatečně přesvědčivě nastínit úlohu jednotlivých článků podvodného řetězce. Žalobkyně se nacházela mimo podvodný řetězec. Veškerá plnění pro žalobce realizoval jeho dodavatel Complex

Shodu s prvopisem potvrzuje

a z napadeného rozhodnutí vůbec neplyne propojení mezi řetězcem žalobce a Complex a řetězcem Complex a jeho dodavatelem, společností ISTERA, s.r.o. (dále jen „ISTERA“). Nadto existuje minimálně 30 dalších eventualit, kdo byl koncovým odběratelem daného plnění, které měla přijmout společnost Complex od společnosti ISTERA, a které mělo být podle žalovaného zatíženo podvodem. Pokud skutečně došlo k tvrzenému daňovému podvodu, jako koncový článek tohoto řetězce je postihován nesprávný subjekt z nesouvisejícího obchodního řetězce.

5. Žalobce dále namítl, že se žalovanému nepodařilo postavit najisto ani to, že by žalobce věděl nebo mohl vědět, že se účastní transakcí zasažených daňovým podvodem. Údajně nestandardní či neobezřetné chování žalobce nevypovídá o existenci vnějších indiciích, na jejichž základě by mohl rozpoznat zapojení svého dodavatele do podvodného řetězce. Samotné objektivní okolnosti zjištěné žalovaným neprokazují vědomost žalobce o podvodu. Žalovaný nijak neprokázal nestandardnost prezentovaných objektivních okolností. Za podezřelou okolnost není možné považovat skutečnost, kdy má dodavatel pouze virtuální sídlo, nemá webové stránky, či neukládá účetní závěrky do sbírky listin, neboť takové skutečnosti lze najít i u tisíců firem, u kterých správce daně nikdy nezahájil žádná řízení a které za solidní považuje nadále i přes existenci uvedených skutečností. Cena za plnění nebyla žádným způsobem nestandardní. Žalovaný nebere v potaz všechny skutkové okolnosti, které jsou při stanovení cen v motorsportu rozhodující a jeho srovnání je tak příliš obecné. Způsob, jakým byla smlouva sjednána, byl v odvětví motorsportu naprosto běžný a žalovaný neprokázal takové standardy na trhu, které by dokládaly opak. Neexistuje žádný důvod, proč by zaměstnanec žalobce (pan D. P.) nemohl smlouvu za žalobce sjednat. Tvrzení o jeho údajném prospěchu z uskutečnění plnění je spekulace, která se zakládá pouze na nesprávné interpretaci vyjádření jednatele žalobce. Žalobce neshledává nic podezřelého na tom, že společnost Complex oslovila žalobce jako možného klienta pro reklamní služby a při té příležitosti pak nabídla panu P. coby zkušenému jezdcí možnost účastnit se závodů jako řidič stáje Appstores motorsport. Žalobci není zřejmé, proč by nemohl mít dodavatel Complex na smlouvách (na jiných dokumentech, či razítkách) hlavičku závodní stáje Appstores motorsport, když se jedná o oficiální název závodní stáje, která této společnosti patří, a pod jejímž jménem se tato společnost účastnila všech závodů.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správních spisů. Dále uvedl, že jednoznačným a srozumitelným způsobem popsal, v jakých konkrétních okolnostech v daném případě spočívá podvod na dani, identifikoval narušení neutrality daně a řadu nestandardností svědčících o podvodném charakteru obchodní transakce v řetězci společností, jehož koncovým článkem byl žalobce. Ve světle judikatury SDEU i Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) byla prokázána existence podvodu na DPH. Samotná skutečnost, že dodavatel podal daňové přiznání, není překážkou bránící závěru o existenci daňového podvodu. Nárok na odpočet daně v podvodném řetězci je možno nepřiznat několikrát, a to každému daňovému subjektu, který se ho účastnil, a u něhož bude zároveň proveden vědomostní test s výsledkem, že o podvodu minimálně vědět měl a mohl. Pro účely posouzení, zda se daňový subjekt podílel na podvodu na dani, je irelevantní, zda předmětným plněním tento daňový subjekt získal daňové zvýhodnění či hospodářskou výhodu. K otázce aplikace institutu ručení žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 7 Afs 8/2018-56, v němž soud k tomuto postupu zaujal s konečnou platností jednoznačně odmítavé stanovisko. Žalovaný stručně shrnuje (viz též bod 95

Shodu s prvopisem potvrzuje

napadeného rozhodnutí), že mezi tyto okolnosti zahrnul. Rovněž indicie o vědomém zapojení žalobce do podvodného řetězce byly v tomto případě žalovaným identifikovány dostatečně. Tyto je potřeba vnímat ve vzájemné souvislosti a žalobce neuvádí patřičnou a věrohodnou protiargumentaci, jimiž by tyto vyvrátil. Žalovaným bylo shromážděno dostatečné množství důkazů, které prokazují, že obchodní vztah žalobce probíhal v daném případě za krajně neobvyklých podmínek.

IV. Zjištěný skutkový stav

7. Ze správních spisů krajský soud pro účely tohoto řízení zjistil, že žalobce ve zdaňovacích obdobích duben a červen roku 2016 uplatňoval nárok na odpočet daně v rámci obchodních transakcí přijatých od společnosti Complex. U těchto si odvolatel uplatnil nárok na odpočet DPH na vstupu, avšak nedošlo k úhradě daně ze strany jeho dodavatele, tj. společnosti Complex.
8. Společnost Complex za kontrolovaná zdaňovací období přiznání k DPH podala, avšak plnění, ze kterých si nárokovala odpočet daně, fakticky nepřijala. Souvislost chybějící daně s předmětným plněním vyplývá ze skutečnosti, že vlastní daň ve výši 12 038 007 Kč, která byla u společnosti vyměřena na základě podaného daňového přiznání za prosinec roku 2016 (po zohlednění opravných daňových dokladů od společnosti ISTERIA), nebyla společností Complex uhrazena, a to ani z prostředků získaných exekucí. V této vyměřené vlastní dani je obsažena také daň, kterou si žalobce nárokoval v předmětných zdaňovacích obdobích na základě přijatých plnění od společnosti Complex v celkové výši DPH 462 000 Kč. Complex tak přestala zcela hradit své daňové povinnosti od dubna 2016.
9. V průběhu daňového řízení byly dále zjištěny tyto skutečnosti:
 - 1) Žalobce uzavřel smlouvu o reklamě se společností Complex, přičemž však to, že tato společnost poskytuje reklamní služby, nebylo zřejmé ani z údajů zveřejněných ve veřejných rejstřících, ani z internetových stránek společnosti.
 - 2) Před uzavřením smluvního vztahu mezi žalobcem a společností Complex nebyla zpracována žádná analýza či marketingová strategie, v níž by byly stanoveny jasné a konkrétní cíle, které jsou od investice do reklamy očekávány.
 - 3) Konkrétní služby si žalobce nevybíral, na sjednávání smluvních podmínek se nepodílel, nijak nezasahoval do smluvních ujednání a podepsal to, co mu bylo společností Complex předloženo.
 - 4) Jednatel žalobce, Mgr. Zdeněk Hradecký, podepsal dne 11. 4. 2016, totožnou smlouvu ohledně reklamních služeb nejen za žalobce, ale také za společnost ZHL LOŽISKA, s.r.o. a fyzickou podnikající osobu Mgr. Hradecký. Plnění specifikovaná v jednotlivých smlouvách byla totožná a měla probíhat za stejných podmínek, přičemž jednotlivé smlouvy byly podepsány s rozdílnými cenami. Za žalobce byla podepsána smlouva na částku 1 mil. Kč (dodatkem navýšeno na 3 mil. Kč), za společnost ZHL LOŽISKA, s.r.o. na částku 1 mil. Kč a za podnikající fyzickou osobu na částku 2 mil. Kč.
 - 5) Smlouvy o reklamě zajišťoval zaměstnanec žalobce, pan D. P., a to i pro podnikající fyzickou osobu Mgr. Hradecký a pro společnost ZHL LOŽISKA, s.r.o. Pan D. P. byl zároveň členem závodního týmu společnosti Complex (Appstores motosport), tedy přímého dodavatele žalobce, což uvedl sám jednatel žalobce.

- 6) V záhlaví Smlouvy o reklamě je uveden text Appstores motosport, jako poskytovatel je uvedena společnost Complex, divize Appstores motosport, a razítko u podpisu obsahuje kromě označení společnosti Complex i text Appstores motosport. Z žádných oficiálních dokumentů zveřejněných ve veřejném rejstříku nevyplývá, že by se společnost Complex organizačně členila na divize, resp. že by měla divizi s názvem Appstores motosport
- 7) Ve smlouvě o reklamě nebyl dostatečně sjednán obsah a rozsah plnění, jednotlivé části obsahovaly vágní a obecná ustanovení.
- 8) Žalobce si nijak neověřoval adekvátnost ceny a bez jakýchkoliv protestů přistoupil na zjevně nepřiměřenou cenu za předmětné služby, která se navíc následně zásadně zvýšila. Takto nepřiměřeně stanovenou cenu žalobce uhradil, ačkoli došlo pouze k neúplné realizaci předmětu plnění a k neplnění smluvních ujednání ze strany společnosti Complex. Tato okolnost byla prokázána odpovědí Asociace českých reklamních agentur a marketingové komunikace o.s. ze dne 27. 6. 2017 a dále odpovědí jednotlivých závodních týmů, které se v roce 2016 účastnily automobilové soutěže FIA CEZ jako tým Appstores, anebo se účastnily automobilové soutěže Rally Bohemia.
- 9) Žalobce s ohledem na jeho obchodní minulost a další okolnosti související s poskytnutím reklamy postupoval lehkovážně, neboť z jeho strany nedošlo ani k řádnému vyhodnocení reklamy.

V. Právní posouzení

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Stěžejní pro otázku odepření nároku na odpočet daně z důvodu účasti na daňovém podvodu (úniku), je zásada zákazu daňových úniků (zákaz uplatňování odpočtu podvodným způsobem) zdůrazňovaná v judikatuře SDEU (srov. rozsudky ve věci *Kittel a Recolta Recycling* či ve věci *Glencore Agriculture Hungary* a v nich citovaná judikatura). V novějším rozsudku ze dne 24. 11. 2022, *Finanzamt M*, sp. zn. C-596/21, SDEU nepřisvědčil názoru předkládajícího soudu, podle kterého lze odeprít nárok na odpočet DPH jen „*v rozsahu, v němž se jeví jako nezbytný pro kompenzaci ztráty daňových příjmů způsobené podvodným jednáním*“ (bod 17). V daném případě byla daňová ztráta nižší než nárokovaný odpočet dokonce již od počátku provedení podvodných transakcí, přesto SDEU zdůraznil potřebu boje proti daňovým únikům a s tím spjatou nemožnost jednotlivců dovolávat se norem unijního práva podvodným nebo zneužívajícím způsobem. Proto pokud se prokáže, že osoba povinná k dani věděla nebo měla vědět, že pořízením určitého zboží či služeb se účastní plnění zasaženého únikem na DPH, účastní se tohoto úniku, i když z něj nemá sama žádný prospěch. Takové osobě musí být nárok na odpočet odepřen v plném rozsahu (bod 38 a v něm citované rozhodnutí). Vnitrostátní orgány mají povinnost odeprít nárok na odpočet daně na vstupu osobám, které nedodržely povinnost řádné péče a neujistily se, že se přijetím plnění nebudou podílet na daňovém úniku (bod 39). Tohoto cíle by nebylo možné účinně dosáhnout, „*pokud by odepření nároku na odpočet bylo úměrně omezeno pouze na tu část částek zaplacených z titulu splatné DPH, která odpovídá částce, jež je předmětem daňového úniku, jelikož by tím byly osoby povinné k dani pouze nabádány k přijetí vhodných opatření za účelem*

Shodu s prvopisem potvrzuje

omezení důsledků případného daňového úniku, ale nikoliv nezbytně k přijetí opatření umožňujících se ujistit, že se plněními, která uskutečňují, nebudou podílet na daňovém úniku, nebo jej usnadňovat“ (bod 40).

12. Dále lze v této otázce odkázat na rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Afs 324/2020-104, ve věci *MEGASTAR World*:

„[26] Při prokazování existence podvodu musejí daňové orgány vysvětlit, v čem tkvěla jeho podstata, či vylíčit řetězec skutkových okolností, ze kterých je v souhrnu možné dovozovat, že se jednalo o daňový podvod (rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2018, čj. 9 Afs 333/2017-63, Krpol, bod 38). Z rozhodnutí daňových orgánů musí být jasně patrné, že byla narušena daňová neutralita, tedy že (zjednodušeně řečeno) nebyla odvedena daň jedním nebo více ze subjektů v řetězci, zatímco jiný subjekt si daň odečetl, a to za účelem daňového zvýhodnění. Chybějící daň však nelze vnímat omezeně jen v tom smyslu, že některý z článků řetězce jednoduše v určitém okamžiku v minulosti nesplnil svou daňovou povinnost (ať již povinnost daň přiznat, přiznat ji pravdivě, nebo daň zaplatit; rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2019, čj. 2 Afs 162/2018-43, Autodoprava K&K, bod 25).

[27] Podvodného jednání na DPH, které má za následek daňový únik, se může dopustit kterýkoli článek obchodního řetězce mnoha různými způsoby, a to jak na vstupu, tak na výstupu. Chybějící daň (daňový únik) u jednoho z článků v dodavatelsko-odběratelském řetězci proto nemusí nutně odpovídat odepřené výši požadovaného odpočtu z plnění přijatého v tomto řetězci. Daňový únik se ani nemusí týkat přímo pořizovaného plnění. Podstatné je, že subjekt uplatňující nárok na odpočet daně věděl či mohl vědět, že se přijetím plnění účastní obchodního řetězce, který je podvodem zasažen. Není proto třeba lpět na tom, aby v každém případě byl daňový podvod jednoznačně popsán způsobem spáchání, přiřazen ke konkrétnímu článku často spletitého obchodního řetězce a vyčíslen, ostatně v řadě situací to již ani nebude fakticky možné. Povinností správce daně je postavit najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval (rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, čj. 6 Afs 130/2014-60, č. 3275/2015 Sb. NSS, ALADIN plus, bod 28).“

13. Žalobní námitka k existenci podvodu a narušení daňové neutrality je nedůvodná, neboť ve smyslu výše uvedeného nebylo povinností správních orgánů identifikovat přesné propojení neodvedené daně s plněním, jenž se uskutečnilo mezi žalobcem a jeho dodavatelem. Narušení neutrality daně nemuselo být ani přesně vyčísleno. Rozhodné bylo, že se žalovaný dostatečně zabýval, v čem narušení neutrality daně spočívalo a tuto okolnost doložil. Žalovaným bylo prokázáno, že společnost Complex vykazovala v předmětném období fiktivní přijatá plnění, aby zastřela svou skutečnou daňovou povinnost a takové jednání představuje ve smyslu aktuální judikatury narušení neutrality daně. K námitce, že žalobce plněním nezískal žádné daňové zvýhodnění, lze odkázat na závěry usnesení SDEU ze dne 14. 4. 2021, sp. zn. C-108/20, ve věci *Finanzamt Wilmersdorf*. Tato okolnost je irelevantní pro účely posouzení, zda se žalobce podílel na daňovém úniku. Krajský soud ve zbytku odkazuje na body 53-72 napadeného rozhodnutí, kde je úloha jednotlivých článků popsána přezkoumatelně, dostatečně a přesvědčivě.
14. Soud dále nesouhlasí s žalobcem, že namísto odepření nároku na odpočet DPH měly daňové orgány postupovat cestou aplikace institutu ručení dle § 109 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. K tomu soud ve stručnosti, stejně jako žalovaný, odkazuje na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 7 Afs 8/2018-56. Dle něj § 109 daňového řádu „nelze označit za obecně využitelnou speciální právní úpravu ve věci podvodů na dani z přidané hodnoty“, přičemž Nejvyšší správní soud „konzistentně judikuje, že pokud orgány finanční správy při

stanovování daňové povinnosti shledají, že se daňový subjekt účastnil daňového podvodu, mohou mu v souladu s uvedenou doktrínou odepřít nárok na odpočet daně“ (body 48 a 42 citovaného rozsudku).

15. K návrhu žalobce na předložení předběžné otázky SDEU (str. 9 žaloby) soud uvádí, že výklad ustanovení evropského práva je v tomto případě tak zřejmý, že neponechává prostor pro žádnou rozumnou pochybnost o způsobu vyřešení položené otázky. S ohledem na rozhodnutí SDEU ve výše citovaných věcech *Finanzamt Wilmersdorf* a *Finanzamt M.* představují žalobcem namítané skutečnosti tzv. *acte éclairé*. Z tohoto důvodu soud přednesené otázky SDEU nepředložil.
16. Pokud jde o žalobcovu zapojení do podvodného řetězce, resp. jeho vědomost o podvodu, správce daně a poté i žalovaný se rozsáhle, podrobně a podloženě věnovali jednotlivým skutečnostem, na nichž vystavili závěry o účasti žalobce na podvodném řetězci. Žalobce v žalobě zpochybňuje především nestandardnost jednotlivých skutečností a uvádí, že se jedná o běžnou obchodní praxi. Krajský soud přisvědčuje žalobci, že každá jednotlivá okolnost je samostatně nezpůsobitelná doložit jeho vědomou účast na daňovém podvodu, neboť se mnohdy jedná o zavedenou obchodní praxi, která je mezi obdobnými subjekty v běžném obchodním styku standardní, avšak tyto okolnosti je nutno hodnotit také v celkovém souhrnu. Obdobně se vyjádřil např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2019, č. j. 9 Afs 69/2019-58, který uvedl: „*Ve vztahu ke zmíněným skutkovým okolnostem je třeba poznamenat, že pokud by je soud vnímal izolovaně, žádná z nich by pravděpodobně sama o sobě nemohla odůvodnit závěr, že žalobkyně (při zachování spravedlivě požadovatelné míry obezřetnosti) mohla o podvodném charakteru transakcí vědět. Uvedené skutečnosti je však při posuzování třeba hodnotit synteticky; právě ve svém celku totiž představují takový souhrn neobvyklých skutečností, který by u náležitě obezřetné obchodní společnosti, která provozuje ekonomickou činnost obvyklým způsobem, již měl vést k pojetí podezření stran opravdového podtextu řetězce realizovaných transakcí. V takových situacích je namísto minimálně vysoký stupeň „prověření“ obchodního partnera ze strany daňového subjektu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 2 Afs 399/2017-60). Tím vyšší obezřetnost bude namísto v případě obchodování s komoditami, které jsou ve vztahu k daňovým podvodům hodnoceny jako rizikové (...).*“
17. Soud nepovažuje za nutné opakovat vše, co již zjistily a vyhodnotily daňové orgány, a odkazuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se zcela ztotožňuje, zejména viz body 73 až 94 (včetně odůvodnění nedostatků smlouvy o reklamě a nepřiměřenosti cen předmětného plnění – bod 83) a body 96 až 104. V předmětném případě existovalo množství nestandardních okolností (jež soud shrnul výše), které v souhrnu vytvořily logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících skutečností prokazujících, že žalobce věděl či minimálně vědět mohl o tom, že se účastní řetězce zasaženého podvodem na dani z přidané hodnoty. V kontextu předmětných indicií, zejména uzavření totožných smluv Mgr. Hradeckým s různou hodnotou plnění, vůči kterému žalobce neuvedl žádnou protiargumentaci, je nutno přijmout i závěr, že žalobce neprokázal přijetí takových opatření, která by jeho vědomé účasti na předmětném podvodném jednání mohla zabránit.

VI. Závěr a náklady řízení

18. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje

19. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 4. dubna 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu